

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 214/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **JUDr. Ambróza Motyku, advokáta**, Námestie SNP 7, Stropkov, IČO 35 510 722, zastúpeného JUDr. Simonou Juhasovou, LL.M., advokátkou, Námestie SNP 7, Stropkov, proti postupu Okresnej prokuratúry Svidník v konaní sp. zn. Pv 235/23/7712 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. marca 2025 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva garantovaného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresnej prokuratúry v konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnej prokuratúre v napadnutom konaní bezodkladne konať a rozhodnúť. Súčasne žiada priznať mu finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Opatrením Okresného súdu Bardejov sp. zn. 13Tp/16/2023 z 2. novembra 2023 bol sťažovateľ podľa § 40 ods. 1 a 3 Trestného poriadku v spojení s § 37 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku ustanovený ako spoločný obhajca štyrom obvineným, ktorým bolo vznesené obvinenie pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. e) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona. Trestná vec bola ukončená v prípravnom konaní uznesením okresnej prokuratúry sp. zn. Pv 235/23/7712 z 12. marca 2024 podmieneným zastavením trestného stíhania obvinených so súčasným určením skúšobnej doby v trvaní 12 mesiacov. Sťažovateľ doručil 16. apríla 2024 okresnej prokuratúre návrhy na vydanie rozhodnutia o trovách obhajoby. Upovedomením sp. zn.

Pv 235/23/7712 z 28. mája 2024 okresná prokuratúra sťažovateľovi notifikovala, že požadované rozhodnutia budú vydané až po právoplatnosti uznesenia podľa § 217 ods. 1 Trestného poriadku o osvedčení sa v skúšobnej dobe. Podanie zo 6. júna 2024, ktorým sťažovateľ žiadal okresnú prokuratúru o bezodkladné rozhodnutie o trovách, sa minulo úspechu.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Okresná prokuratúra do podania ústavnej sťažnosti neakceptovateľne nerozhodla o návrhu na priznanie trov obhajoby. Záver, podľa ktorého bude rozhodnutie o trovách vydané po právoplatnosti uznesenia podľa § 217 ods. 1 Trestného poriadku, nemá zákonnú oporu. Takáto interpretácia je v rozpore s § 553 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý zakotvuje povinnosť rozhodnúť o trovách do 30 dní od podania návrhu advokáta. Na vyplatenie trov obhajoby nie je potrebné vyčkávať do uplynutia skúšobnej doby podmiennečného zastavenia trestného stíhania. Nárok sťažovateľa na odmenu za poskytnuté právne služby vznikol ukončením právneho zastupovania, čo je totožné s právoplatnosťou uznesenia, ktorým bolo trestné stíhanie obvinených podmiennečne zastavené. V danej situácii pritom nejde o náročnú vec, keďže zo strany prokuratúry sa žiada iba overenie správnosti a primeranosti vyčíslených nárokov. Okresná prokuratúra nereagovala ani na podanie sťažovateľa zo 6. júna 2024, ktorým namietal jej nečinnosť v danej veci.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Podstata sporu medzi sťažovateľom a okresnou prokuratúrou tkvie v tom, či je pri podmiennečnom zastavení trestného stíhania v prípravnom konaní potrebné čakať s rozhodnutím o návrhu na priznanie trov ustanoveného obhajcu do uplynutia skúšobnej doby podmiennečného zastavenia trestného stíhania alebo či takýto postup zakladá zásah do sťažovateľom označených referenčných noriem z pohľadu plynulosti postupu v rozhodovacom procese.

6. Ústavný súd poznamenáva, že v danom prípade ide o otázku interpretácie a uplatňovania podústavného práva, ktorá z pohľadu príslušných orgánov verejnej moci môže byť riešená tak, ako to predostiera okresná prokuratúra. Hoci záver okresnej prokuratúry vyznieva v neprospech právneho názoru predkladaného sťažovateľom, nemožno ani jeho úvahám vzhľadom na potrebu vyčkávať s priznaním trov trestného konania za rozhodnutím o osvedčení obvinených uprieť určitý racionálny základ. Ústavný súd však na tomto mieste nevidí priestor pre vstup do úvah o správnosti či opodstatnenosti výkladových alternatív v zmysle požiadavky sťažovateľa, ak okresnou prokuratúrou zvolená interpretácia nie je arbitrárna a nevedie k absurdným dôsledkom.

7. Pre ústavný súd je podstatné, že právo sťažovateľa ako ustanoveného obhajcu na priznanie trov obhajoby sa uvádzaným výkladovým prístupom okresnej prokuratúry neodníma, ani čo sa týka rozsahu neobmedzuje. V konkrétnej situácii ide o určenie okamihu, kedy sťažovateľ môže očakávať rozhodnutie o uplatnenom nároku, resp. o otázku výkladu § 553 ods. 3 Trestného poriadku vo vzťahu k ustanovenému obhajcovi. V prospech ústavnej udržateľnosti postupu okresnej prokuratúry svedčí, že podľa § 44 ods. 4 prvej vety Trestného poriadku môže byť splnomocnenie ustanoveného obhajcu vymedzené ukončením trestného stíhania, resp. inak. V zmysle opatrenia bol sťažovateľ pritom ustanovený ako obhajca v trestnej veci, v ktorej síce došlo k podmiennečnému zastaveniu trestného stíhania, ale v ktorej sa súčasne s poukazom na § 217 ods. 1 Trestného poriadku ešte očakáva realizácia ďalších zákonom prirodzene predpokladaných procesných úkonov, a to predovšetkým vydania možného uznesenia o ďalšom pokračovaní v trestnom stíhaní, resp. uznesenia o osvedčení sa obvinených. Preto ústavný súd nevzhladol dôvod, pre ktorý by musel byť interpretačný prístup okresnej prokuratúry vyhodnotený ako ústavno-právne neudržateľný.

8. Okresnej prokuratúre nie je dôvod vyčítať ani absenciu reakcie na podanie sťažovateľa zo 6. júna 2024, ktoré bolo uplatnené vo väzbe na upovedomenie. Predmetné upovedomenie totiž nepredstavovalo rozhodnutie vydané v trestnom konaní a nemalo ani konštitutívne, ani deklaratórne účinky. Podanie smerované proti upovedomeniu, ktoré sťažovateľ po formálnej stránke označil ako „sťažnosť“, nie je sťažnosťou v zmysle Trestného poriadku, na ktorú by sa upínala povinnosť o nej procesne predpísaným spôsobom rozhodnúť. Nebolo preto možné priznať pozitívnu ústavno-právnu relevanciu ani tejto sťažnostnej námietke.

9. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v danom prípade postupom okresnej prokuratúry v napadnutom konaní, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre deficit ústavne významnej súvislosti medzi namietaným postupom a základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). Ústavný súd uvádza, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba relevantná súvislosť medzi postupom okresnej prokuratúry v napadnutom konaní a dôvodmi ústavnej sťažnosti. Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že tento postup nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľom označených základných práv, z čoho rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť preto ústavný súd odmietol v jej celosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

10. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi obsiahnutými v sťažnostnom návrhu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2025

Robert Šorl
predseda senátu